

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Evigt liv er at kende vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus

Gud og Kristus [er] bogstaveligt talt ... far og søn – særskilte, forskellige, individuelle væsener, som er fuldstændig forenede i deres formål.

For mange år siden benyttede jeg lejligheden til at studere professorernes sidste vidnesbyrd i hver uddeling. Hver enkelt bar et stærkt vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus.

Når jeg har læst disse vidnesbyrd – og mange lignende i årenes løb – har det altid rørt mit hjerte at fornemme, hvor meget vor himmelske Fader elsker sin ældste Søn, og hvordan Jesus viser sin kærlighed gennem sin lydighed mod sin Faders vilje. Jeg vidner om, at når vi gør, hvad der er nødvendigt, for at kende dem og kende deres kærlighed til hinanden, så vil vi få »den største af alle Guds gaver« – evigt liv.¹ For »dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²

Hvordan kan denne gave blive vores? Den kommer gennem personlig åbenbaring, som der er blevet talt og belært om denne formiddag.

Husker I, den første gang I vidste, at der var en Gud, og at I kunne føle

hans kærlighed? Som dreng plejede jeg at stirre op på den stjernebesatte himmel og tænke over og føle hans nærvær. Jeg elskede at udforske Guds skabningers storslåede skønhed – lige fra små insekter til høje træer. Da jeg opdagede denne jords skønhed, vidste jeg, at vor himmelske Fader elskede mig, Jeg vidste, at jeg bogstaveligt talt var et åndeligt afkom, at vi alle er Guds sønner og døtre.

Hvordan kunne jeg vide det, spørger I måske. Skrifterne lærer os: »Til nogle er det givet ved Helligånden at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og ... til andre er det givet at tro på deres ord, så de også kan få evigt liv, hvis de forbliver trofaste.«³ For mig at se betyder det ikke, at nogle mennesker altid vil være afhængige af andres vidnesbyrd.

Mit eget vidnesbyrd voksede i takt med, at jeg lærte om vor himmelske Fader og Frelseren gennem undervisning og vidnesbyrd fra mine forældre, lærere, skrifterne – som jeg læste

flittigt – og i særdeleshed Helligånden. Når jeg udviste tro og adlød buddene, vidnede Helligånden om sandheden af det, jeg var ved at lære. Det var på den måde, at jeg begyndte at erkende det for mig selv.

I denne proces er det en nøgle at søge efter personlig åbenbaring. Nefi opfordrer os alle: »Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.«⁴

Inden jeg fyldte 8 år, ønskede jeg at vide mere om dåb. Jeg læste i skrifterne og bad. Jeg lærte, at jeg ville modtage Helligåndsgaven, når jeg blev bekræftet. Jeg begyndte også at forstå, at Gud og Kristus bogstaveligt talt er far og søn – særskilte, forskellige, individuelle væsener, som er fuldstændig forenede i deres formål. »Vi elsker [dem], fordi [de] elskede os først.«⁵ Og gang på gang lagde jeg mærke til, hvordan de elsker hinanden og samarbejder til gavn for os. Lyt til nogle få af mange skriftsteder, hvor vi lærer denne sandhed:

Da vor himmelske Fader underviste om vores forudtilværelse, henviste

han til Jesus Kristus som »min elskede Søn, som var min elskede og udvalgte fra begyndelsen«. ⁶ Da Faderen skabte jorden, gjorde han det »ved [sin] enbårne« Søn. ⁷

Jesu mor, Maria, blev fortalt, at hun skulle være mor til »den Højstes Søn«. ⁸ Og da Jesus var en ung mand, fortalte han sin mor, at han »[burde] være hos [sin] fader«. ⁹ Flere år senere, da Frelseren blev døbt, talte vor himmelske Fader fra himlen og sagde: »Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag.« ¹⁰

For at undervise sine disciple i bøn talte Jesus følgende ord:

»Vor Fader, du som er i himlene! Helligt blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden.« ¹¹

Han underviste Nikodemus: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.« ¹² Og han forklarede sine mirakler ved at sige: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen.« ¹³

Da forsoningens time nærmede sig, bad Jesus og sagde: »Fader, timen er kommet ... jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.« ¹⁴ Og da vægten af vore synder faldt på ham, sagde han bønfyldende: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.« ¹⁵ I Jesu sidste stund på korset bad han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« og råbte så med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.« ¹⁶

Han besøgte dernæst de ånder i åndeverdenen, som var døde, for at give »dem magt til at komme frem efter sin opstandelse fra de døde for at træde ind i sin Faders rige«. ¹⁷ Efter Frelserens opstandelse viste han sig for

Maria Magdalene og sagde: »Jeg stiger op til min fader og [til] jeres fader.« ¹⁸

Da han besøgte folket på det amerikanske kontinent, introducerede Faderen ham ved at sige: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn.« ¹⁹ Da Jesus nedsteg blandt folket ved templet, introducerede han sig selv, ved at sige: »Se, jeg er Jesus Kristus ... jeg har ... herliggjort faderen ved at påtage mig verdens synder.« ²⁰ Da han forkyndte sin lære, forklarede han:

»Det er den lære, som Faderen har givet til mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om Faderen, og Faderen aflægger vidnesbyrd om mig.« ²¹

»Sandelig ... Faderen og jeg er ét.« ²²

Kan vi se et mønster i disse skriftsteder, som vidner om Faderen og Sønnen som særskilte individer og væsener? Hvordan er de så *ét*? Ikke ved at være samme person, men fordi de er forenede i formål, lige optagede af at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« ²³

Jesus er en gud, men han kendetegner sig hele tiden som et særskilt, individuelt væsen ved at bede til sin Fader og ved at sige, at han gør Faderens vilje. Under sin tjenestegerning blandt nefitterne bad han således: »Fader, jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig fra

verden ... at jeg må være i dem, som du, Fader, er i mig, at vi må være ét, at jeg må blive herliggjort i dem.«²⁴

Med dette i tankerne undrer vi os ikke over, at evangeliets gengivelse begyndte med en åbenbaring af ikke blot ét, men to herliggjorte væsener. Om sit første syn vidnede profeten Joseph Smith: »Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*«²⁵

Den unge profet, som gik ind i lunden med fast tro for at finde ud af, hvilken kirke han skulle tilslutte sig, kom ud med en kundskab og et vidnesbyrd om den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som Gud havde sendt. Joseph skulle, som profeterne før ham, være et redskab i gengivelsen af den kundskab til verden, som leder til evigt liv.

I kan også søge vor himmelske Fader og »denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har [vidnet]«²⁶ i skrifterne og ved denne generalkonference. Når I søger et personligt vidnesbyrd – jeres personlige åbenbaring – vil I opdage, at vor himmelske Fader har tilvejebragt

en særlig måde, hvorpå I kan kende sandheden, nemlig gennem guddommens tredje medlem, en person, der består af ånd, som vi kender som Helligånden.

»Og når I modtager dette« – herunder det, som jeg har fortalt om i dag – »vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

Og ved Helligåndens kraft kan I [med sikkerhed] kende sandheden af alt.«²⁷

Brødre og søstre, jeg vidner om, at vor himmelske Fader ønsker, at vi søger denne kundskab nu. Helamans ord råber fra støvet: »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold ... en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.«²⁸ Vi vil i sandhed ikke falde.

Denne sikre grundvold er Jesus Kristus. Han er »himlens klippe«.²⁹ Når vi bygger vores hus på ham, vil regnen i de sidste dage falde,

oversvømmelserne vil komme og vindene vil blæse, men vi vil ikke falde. Vi vil ikke falde, for vores hjem og familie er grundlagt på Kristus.³⁰

Jeg vidner om, at et sådant hjem er »et herlighedens hus«.³¹ Der forsamles og beder vi til vor himmelske Fader i hans elskede Søns Jesu Kristi navn. Der herliggør vi dem og viser dem taknemlighed. Der modtager vi Helligånden og det »løfte, [han] giver [os] om evigt liv, ja, det celestiale riges herlighed«.³²

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at vor Frelser er Jesus Kristus, at han lever, at vor evige himmelske Fader elsker os og våger over os, at vi har en profet i denne uddeling – præsident Thomas S. Monson – til at lede og vejlede os. Helligånden vidner om, at dette er sandt, for enhver, der søger efter den kundskab. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 14:7.
2. Joh 17:3.
3. L&P 46:13-14.
4. 2 Ne 32:3.
5. 1 Joh 4:19.
6. Moses 4:2.
7. Moses 2:1.
8. Luk 1:32.
9. Luk 2:49.
10. Matt 3:17.
11. Matt 6:9-10.
12. Joh 3:16.
13. Joh 5:19; se også v. 17.
14. Joh 17:1, 4.
15. Matt 26:39.
16. Luk 23:34, 46.
17. L&P 138:51.
18. Joh 20:17.
19. 3 Ne 11:7.
20. 3 Ne 11:10-11.
21. 3 Ne 11:32.
22. 3 Ne 11:27.
23. Moses 1:39.
24. 3 Ne 19:29.
25. JS-H 1:17.
26. Eter 12:41.
27. Moro 10:4-5.
28. Hel 5:12.
29. Moses 7:53.
30. Se 3 Ne 14:24-25.
31. L&P 88:119; 109:8, 16.
32. L&P 88:4.